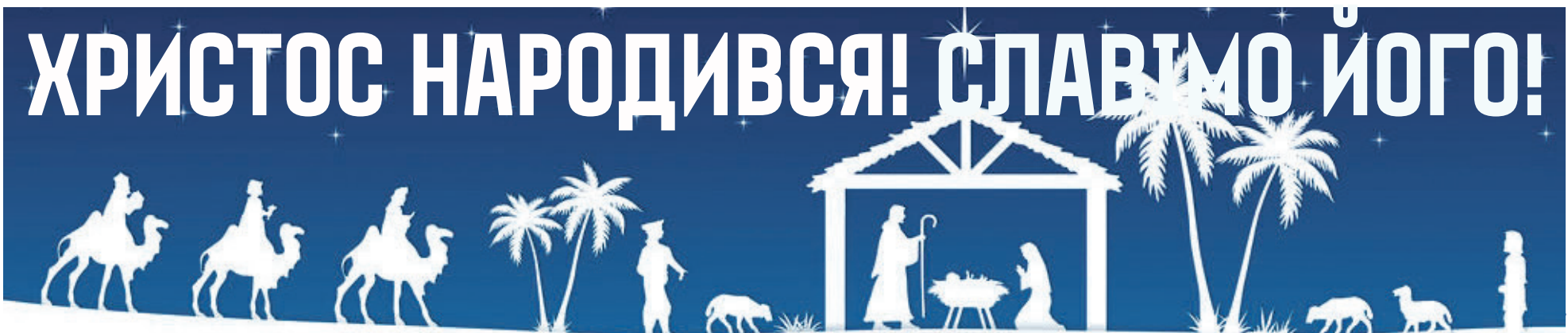

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

ГОЛОС

НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№12 грудень 2025

виходить з лютого 1991 року

СПЕЦВИПУСК

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

КЛЮЧІ ДО РІЗДВА

Як зрозуміти, що таке Різдво? На перший погляд, здається, що тут усе зрозуміло. Але зробить опитування на вулиці про те, що таке Різдво та для чого його взагалі святкувати, — і ви почувєте, що це свічки, домашня атмосфера, «Ісусик» народився... Ну ще волхви там, овечки, подарунки...

Але все-таки, що є істинним ключем до розуміння Різдва?

КОЛИ НЕ ХОЧЕТЬСЯ СЯТКУВАТИ...

Коли ми говоримо про Різдво сьогодні, то маємо розмаїті почуття. Це і радість, і печаль. Для когось Різдво — сімейне свято, але в когось сім'ї розділені, у когось немає близьких поряд, бо вони в еміграції. Хтось узагалі переживає за сина, за батька чи за чоловіка, який на фронті. І цей список можна продовжувати... Ось така атмосфера в нас тепер.

Тож дехто навіть запитує: чи святкувати нам Різдво взагалі? Утім суть справжнього Різдва не в слові «святкувати» і не в емоціях узагалі. Тут більш доречним є слово «зустрічати». Різдво ми маємо зустрічати. А зустрічати — це йти назустріч Христу, згадуючи ту дивовижну мить, коли Він втілювався, коли народився, коли прийшов у цей світ.

Ми зустрічаємо Різдво й тоді, коли не хочеться святкувати. Ми можемо зустрічати його навіть зі суперечливими почуттями.

СПРАВЖНЯ АТМОСФЕРА РІЗДВА

Наші асоціації з Різдром такі стерильні, такі рафіновані... Ну от Ісус, Йосип, Марія — усі гарненько вдягнуті, як на картинках. Отам овечки, там мудреці, друзі... Проте атмосфера Різдва була зовсім іншою. Ми її зробили такою. Коли ми не в настрої, тоді нам не хочеться ані зустрічати, ані святкувати.

Але дозвольте я штрихами змалюю справжню атмосферу Різдва, яка була в першому столітті. Коли Ісус народився, прийшов у цей світ, «були пастухи, які пильнували на полі, і нічної пори вартували отару свою» (Лк.2:8). Просто люди на роботі — нічна зміна, а це такі не найкраща зміна. «Аж ось Ангел Господній з'явивсь коло них, і слава Господня осіяла їх. І вони перестрашилися страхом великим...» (Лк.2:9).

КЛЮЧ ПЕРШИЙ: НАРОДЖЕННИЙ, ЩОБ ПОМЕРТИ

А потім ангел щось говорить. Він дає світові перший ключ до Різдва, кажучи: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовій місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Лк.2:10–11).

Ми можемо ставити собі запитання: навіщо Він народився? Чи для того, щоб просто пожити, краще зрозуміти людей, насолодитися життям? Чи таки, щоб померти, спасти та привести нас у загублений рай? Тож перший ключ до Різдва — мета народженого Христа: Його смерть, страждання, воскресіння. І віра в Нього, яка дає нам спасіння й прощення гріхів.

КЛЮЧ ДРУГИЙ: СТРАЖДАННЯ ЙДУТЬ ПОРЯД ІЗ РАДІСТЮ

А тепер я змалював би прихід на землю Месії. Його очікують сотні років, якщо не тисячі. Пророки говорять про це, вчителі, рабини вчать, що має прийти Машіах — Месія, Який звільнить, відновить царство Ізраїлю... І всі очікують його. Але коли Він приходить, Його не просто не впізнають. Для нього не можуть навіть місця знайти, і Він народжується в хліві.

Як усе почалося? А почалося з майже драми в стосунках Йосипа та Марії, які мало не зруйнувалися. Невже хтось когось не врахував? Чи Бог не подбав про щось? Ні, бо ангел промовив до Йосипа, він отримав відкриття, прийняв дружину. Ніби все налагоджується...

Знову щось не так, бо їм треба йти з Назарета у Віфлеєм — а це приблизно 160 км, днів зо п'ять ходи з жінкою на останньому місяці вагітності. Дивна подорож — правда ж?

Потім проблема з місцем для народження. Далі про прихід у світ царя чує Ірод, який дає наказ убити немовлят до двох років. Попередженні ангелом про небезпеку, вони втікають...

Як вам Різдво? І це тільки схематичний опис. Але вже з цього зрозуміло, що там не було всього того, що ми звикли бачити на картинках. Там було все: і радість, і печаль, і недовіра, і боротьба, і страх, і надія — усе змішано, як і тепер у нас. І наше життя вчить нас бачити отакі деталі й читати біблійні тексти між рядками.

КЛЮЧ ТРЕТІЙ: УСЕ ПІД БОЖИМ КОНТРОЛЕМ

Усі згадані труднощі не вибили Бога з колії й не змусили змінити Його план щодо приходу Месії. Він використав для Своєї мети всі негаразди.

Можливо, ти зустрічаєш Різдво збентеженим. Війна, самотність, невідомість... Але колись складні обставини Бог узяв і використав для Своєї мети. Це було виконання пророцтв — Божий план для життя Йосипа й Марії. Так, той план не був пухнастим, гарним, рожевим, але все було під Божим контролем.

Чи може сьогодні Бог узяти твій «хаос» і використати його для своїх цілей? Може. Але нам важливо в цей час побачити Його.

Колись Його не побачили люди — і не дали Йому місця. Вони не побачили в Ньому Бога, бо були в суєті, заклопотані, шукали собі... Щось таке є й тепер — і це одна з причин, чому люди не зустрічають Різдва по-справжньому.

Так, ми вже звикли до «Христос народився — славімо Його», як і люди першого століття звикли очікувати Христа. Але вони очікували іншого царя й месію. У них був свій портрет: прийде той, хто звільнить, відновить, змінить ситуацію. А Той, Хто народився, так не виглядав.

Ми теж можемо не помітити Божої руки, коли чекаємо у своєму житті радикальних Божих дій. Коли думаємо: я побачу Бога в тому, що нарешті зупиниться війна, усе відновиться, усе зміниться раптом. Але це тільки наше уявлення про те, що треба зробити Богові. Головне для нас не очікування, а здатність бачити Ісуса серед цієї суєти, серед хаосу свого життя, щоб не пропустити Його.

КЛЮЧ ЧЕТВЕРТИЙ: УМІТИ БАЧИТИ ЧУДО ТАМ, ДЕ НЕ ОЧІКУЄШ ПОБАЧИТИ

Я не раз чув від людей: «Не можу дочекатися кінця війни. Я просто не живу ці всі роки, лише чекаю, коли все закінчиться». Інші ж кажуть: «Я стільки бачив благословень від Бога. У мене стільки було можливостей...» І от думаю: люди живуть у тій самій країні, а як по-різному дивляться на життя. А все тому, що дехто з них вміє бачити чудо там, де його навіть не очікують.

Пастухи в той вечір не очікували ніякого чуда. Вони вийшли в нічну зміну на роботу. Усе було, як зазвичай: римляни правлять, життя — рутина, страх, небезпека... А тоді — ангел з'являється і говорить до них. Вони не очікували цього звернення саме сьогодні. Але воно прозвучало, як може прозвучати й до тебе в цей день.

Ми не раз запитуємо: «Де Бог тоді, коли я Його хочу бачити? Де відповіді на ті питання, за які я вже молюся тривалий час?» Та забуваємо — сьогодні час для Бога в нашому житті. Тому не ставмо Бога на паузу навіть тоді, коли вирішили поставити на паузу своє життя чи роботу. Бог не на паузі, Він діє навіть тоді, коли нам важко.

У ті складні часи, які пережили Йосип, Марія та Ісус, постійно являлася допомога Божа: там від Ірода зберіг, там провів у Єгипет... Слава Божа була явлена саме в тяжких обставинах.

КЛЮЧ П'ЯТИЙ: БОГ ШУКАЄ ЛЮДИНУ

Ісус народився, щоб померти. Святий — за грішних. Прийшов, щоб стати тим містком, через який люди зможуть подолати прірву між собою і Богом. Різні релігії та філософії намагаються прокласти цей місток за допомогою ритуалів, добрих справ чи моральності. Але все марно. Бо релігія — це пошук людиною Бога. А Євангелія — це коли Бог шукає людину. Саме тому мусив прийти Ісус.

Різдво — це доказ того, що ми не можемо спастися самі. Бог мусив втілитися, народитися від жінки, жити серед людей — грішників, митників, розбійників... А потім померти за гріхи, принести жертву перед Богом, воскреснути — і зрештою стати містком між святим Богом і грішними людьми.

Ось коротко про суть Різдва: Бог оголосив рятувальну операцію для людства, яке не може саме прийти до Нього. Тому прийшов Ісус і став містком через прірву зруйнованих стосунків між Богом і людиною.

Тому я широко бажаю, щоб цього року — року війни, сліз і страху — у наших серцях засяяла зірка надії.

У Христі є надія навіть тоді, коли не дуже легко й весело. Дозволь Йому діяти у твоєму житті, щоб у якусь мить і ти міг почути голос ангелів, який звістить тобі радісну вістку — народився Спаситель. А отже, і для тебе є вихід, є втіха, є надія!

Антон КУКСА,
пастор, м. Київ

РІЗДВЯНІ РОЗДУМИ

ЧОМУ НАМ ПОТРІБЕН СПАСИТЕЛЬ?

«І вона вродить Сина, ти ж даси Йому ймення Ісус, бо спасе Він людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21).

Пригадую історію свого дідуся. Мій дід був учасником Другої світової війни. Дуже часто він ловив мене, казав: «Вадим, ти сядь-но, посидь-но!» І я сідав, і він мені в деталях розказував, як проходив із фронтом 7 країн. А потім як був поранений в руку, був контужений. І як лежав на лікуванні в глибокому тилу. І він мені розказував просто в дрібницях, як в лікарні повідомили про те, що закінчилася війна — Німеччина капітулювала. Каже: «Хворі стали зістрибувати з ліжок, навіть ті, які були без рук, криві, покалічені! Почали всі кричати!» Знаєте, як я слухав його, будучи підлітком? Хотілося сказати: «Ну, дідусю, швидше, швидше!» Відверто кажучи, мене тоді не дуже зворушувала та історія. Але я думаю, що колись, дасть Бог, ми так само розказуватимемо онукам, як розпочалася, продовжувалася і як закінчилася війна. Проводжу паралель: прийшов Спаситель, Визволитель, Який рятує, Який приносить перемогу. Але чи цікава нам сьогодні історія Різдва? Чи, можливо, ми хочемо її перегорнути — ми чули її десятки разів, ми й так усе знаємо! Ісус Христос прийшов, щоб спасти людей від їхніх гріхів. Але чи справді ми переживаємо сьогодні за те, щоб нас хтось спас? Чи відчуваємо в цьому потребу?

Була одна сім'я, якій ми намагалися допомогти, привозили для них їжу. Одного разу я побачив, як цей чоловік, який закінчив інститут із червоним дипломом, лежав на порозі свого будинку, перевалившись через якісь коробки. Ноги й половина тулуба лежала на вулиці, а друга половина — у хаті. Була рання весна, морозна така погода. Я кажу: «Василу, можна я тобі допоможу?» — «Не треба!» — «Василу, холодно, дозволяю, я тебе затагну в хату, двері зачиню!» Цьому передувала ціла історія спілкування з ним. Було: він лежав дуже брудний, я купив плівку, великий кусок, щоб застелити автомобіль, і кажу: «Василу, я тебе занесу в машину й завезу в реабцентр. Тебе там поміють, постри-

жуть, нагодують!» А він тоді випив якоїсь горілки неякісної. І здавалося — от-от помре. «Василу, просто скажи, що ти їдеш, тобі це нічого не

вартує!» Але він повторював одне й те саме: «Не треба, не треба!» Я йому поставив запитання: «Василу, скільки часу ти ще так протянеш?» Він каже: «Тиждень, може, два...» Протягнув він насправді більше. Але так і не дозволив, щоб йому допомогли. Сьогодні його вже немає серед живих.

Спаситель є, змінитися можна. Але дуже часто ми не готові до того, щоб хтось провів із нами цю операцію на спасіння. Ми не готові до перемін або ж надто любимо те становище, у якому перебуваємо. Спасіння має ціну. Царство небесне подібне до скарбу, захованого в полі. Чоловік, знайшовши його, на радощах йде, продає все, що має, і купує те поле. Розумієте? І деякі люди ніби розуміють, що життя би покращилося, що життя з Богом добре. Їм би — одною ногою в церкві, а другою у світі, і там і сям. Але спасіння ставить радикальні умови. Ти повинен віддати себе повністю. Усе продати, щоб придбати. Тому спасіння — це тема, яка стосується абсолютно всього нашого життя. Режиму дня, роботи, пріоритетів, фінансів, нашого ставлення до самого себе, до інших людей. І на таких умовах власне приходить Ісус Христос. Приналежність до церкви — це не просто свідчення, яке ми отримали. Християнство — це не просто знати доктрини чи ходити в

неділю до церкви. Це — віддати абсолютно все, що ми маємо!

Тому нам потрібно знову й знову осмислювати ідею спасіння. Чому

ноку кастою, ученими, пророками у своїй місцевості. Мова йде про ерудованих спеціалістів, вихованих людей, інтелігенцію. Але, слухайте, вони долають тисячі кілометрів, тому що розуміють, що їм потрібен Спаситель! Пам'ятаєте Закхея, митника? У Біблії сказано, що він був заможною людиною, добре жив, ні в чому не мав потреби. Але при цьому прагнув побачити Ісуса і доклав зусиль для цього! Ми повинні розуміти, що Спасіння потрібне абсолютно всім. І не лише тоді, коли проблеми й біда. А й тоді, як маємо достатньо золота, ладану, смирни, живемо в хороші дні. Якщо у твоєму житті все добре, це не означає, що питання спасіння можна відкласти на якийсь невизначений термін!

2. Спасіння краще від того, що може запропонувати цар.

Коли народився Ісус Христос, цар Ірод хотів Його знищити. Він сприймав як конкурента нового Царя, Який має прийти. Про що це говорить? Для мене це свідчить: те, що пропонує Господь, — краще й більше від того, що може запропонувати держава. До речі, багато державних інститутів, таких як освіта, пенсійне забезпечення, піклування про сиріт — впроваджувалися саме церквою завдяки її місіонерському баченню. Тобто Біблія пропонує ідеї і принципи, значно вищі від будь-якої конституції будь-якої країни. І спасіння значніше від того, що може запропонувати нам держава. Держава може дати пенсію, а Бог може дати вічне життя. Держава може дати безкоштовне лікування, а Бог — добре здоров'я. Держава може дати безпеку (хоча зараз ми розуміємо, що її можливості дуже обмежені), а Бог може дати внутрішній спокій. Держава може дати роботу, а Бог може дати достаток. Тому я хотів би, щоб ми у своїй свідомості обирали правильні принципи й пріоритети — що Спаситель нам потрібен більше, ніж усе, що можемо мати на землі. Земні блага — убоге відображення Божих благословень, які Він для нас готує на небі!

3. Спасіння настільки доступне, що його можуть отри-

мати собі навіть пастухи.

Будучи настільки значним, настільки величним, спасіння ще й виявляється настільки доступним, що його можуть отримати пастухи. Соціальний статус пастухів був досить низьким. Більшість із них належали до найбідніших верств населення. Вони не мали власної худоби, лише пасли чийось, щоб заробити на прожиття. Зарплатня не дозволяла їм відкласти, назбирати на щось своє. Разом із тим, це важка праця — їм доводилося тижнями жити посеред поля, зносити неgodу, відбиватися від хижаків. Це досить ризикована професія того часу. Але зверніть увагу, що воїнство небесне прийшло до простих пастухів розповісти про народження Ісуса Христа. І пастухи були першими, хто прийшов до ясел, щоб поклонитися Йому. Наша проблема в тому, що часто ми не цінуємо того, що доступне. Ми впевнені, що обов'язково потрібно йти найскладнішим шляхом. Але спасіння прийшло до ясел, і воно доступне нам. Єдине, що перешкоджає здобути його — це наша гордість. Ми хочемо зробити щось величне, але не можемо зробити елементарного — прийти до церкви та щиро покаятися перед Богом, висловити свої потреби.

То чи може подія 2000-літньої давності мати вплив на сучасність? Чи актуальне сьогодні Різдво Ісуса Христа? Чи це просто мила історія, гарна традиція — ялинки, прикраси, гірлянди, колядки, накриті столи з кутею, сімейні посиденьки? Чи розуміємо ми глибинний зміст цієї історії? Що Різдво — це не просто свято, це день перемоги. Різдво — це пригадування нашого безсилля й Божої сили, яка зробила для нас щось неймовірне. Це історія про наш із вами порятунок, яку потрібно постійно читати, пригадувати. І так, як мій дід у свій час переповідав, смакував, жив історією про закінчення війни, як ми колись, радіючи, ділитимемося з онуками закінченням війни проти ворогів, які напали на нашу країну, — так само щодня ми повинні жити ідеєю про те, що народився для нас Спаситель світу — Ісус Христос.

Вадим КОРОЛЬЧУК

РІЗДВО З ПОЛІЦЕЙСЬКИМИ

Різдво — це час, коли ми очікуємо дива. І також це час, коли ми можемо принести диво й втіху в життя інших. Минулої зими місіонери Чернівецької області намагалися приділити особливу увагу сім'ям військових. Публікуємо цей уривок із листа як чудовий приклад служіння тим, хто найбільше потребує підтримки.

Ми організували захід для дітей, чий батьки загинули на війні, під назвою «Різдво з поліцейським». Уранці ми зустріли дітей, а також працівників поліції. Потім привезли їх до «Епіцентру», де вже був замовлений стіл (піца, напої, солодощі) — це був час для

знайомства. Коли діти перекусили, ми розповіли їм про справжнє значення Різдва. Я мав коротке звернення зі словами втіхи та благословення. Потім усі разом пішли по подарунки — на кожну дитину було виділено близько 3000 гривень. Вони разом із поліцейськими ходили вибирати собі іграшки та інші речі. Під час цього багато спілкувалися. Потім ми запакували подарунки у святкові обгортки. На виході нас чекали поліцейські автомобілі, і діти мали нагоду посадити в машинах та фотографуватися.

Тож ми познайомилися з Управлінням із питань ветеранів та їхніх родин у Чернівецькій області. Домовилися про спів-

робітництво та підтримку вдів і матерів загиблих воїнів. Згодом підготували продуктові набори та разом із представниками управління поїхали за відповідними адресами. Це дуже боляче й складно, коли береш список і бачиш, які сім'ї доведеться відвідати. В одному будинку — мама, яка поховала двох синів, у іншому — жінка, чоловік якої в полоні. І коли йдеш до зраних людей, молишся й просиш Бога, щоб Він дав слова, які можуть підтримати. Один випадок справив особливе враження. Ми приїхали до матері загиблого військового, довго спілкувалися, вона розповідала про сина й плакала. Він був убитий у Лугансь-

КАПЕЛАНСЬКЕ СЛУЖІННЯ

кій області, зовсім недалеко від того місця, де ми раніше жили. На жаль, його тіло не змогли забрати, і воно залишилося на окупованій території. Коли ми вже

прощалися, жінка сказала: «Тримайтеся, бережіть себе, ви ще молоді!» Я зі сльозами на очах помолівся за неї, і ми вийшли.

Микола НАУМОВ

СВІДЧЕННЯ

«Ось діва в утробі зачне, і Сина породить, і назвуть Йому Імення Еммануїл, що в перекладі є: **З нами Бог**» (Мт. 1:23).

Який Він — Бог? Добрий? Люблячий? Жорстокий? Страшний? У певний життєвий період відповідь на це запитання шукає кожна людина. Якщо Він — Всемогутній, то чому не зупиняє зло? Може, Він не Добрий? Якщо Він — Любов, то чому допускає страждання? Може, Він не Всесильний? На чьому Він боці врешті-решт? Протягом життя в кожного з нас формується певне уявлення про Бога, яке дуже часто ґрунтується на таємничих забобонах, релігійних традиціях, інтерпретаціях масової культури, суб'єктивних висновках, винесених із власного досвіду, і далеко не завжди відповідає біблійному Богові.

Пам'ятаю, якось у дитинстві, ще в дошкільному віці, я натрапив на газету (читати мене навчили дуже рано), у якій описувалося, нібито на плащаниці Ісуса Христа, яка зберігається в Єрусалимі, чітко проступили риси обличчя Божого Сина. Із цим дивом у статті пов'язували Його швидке друге пришестя та кінець світу. Звісно, тепер я розумію, що це була одна з тих містифікацій, якими тоді рясніла жовта преса. Та винесемо поки що цей факт за дужки, адже мій спогад зовсім про інше. А саме — про той стан ейфорії, який мене охопив від уяви, що Ісус скоро прийде на Землю, що можна буде до Нього підійти, доторкнутися, обійняти! Із щасливим криком я побіг до мами, став захоплено переповідати їй прочитане! Хтось побачить у цій історії тільки наївну дитину (я справді був дуже наївний і щиро вірив абсолютно в усі містичні теорії, які траплялися читати, — бо хіба можуть дорослі брехати?). Та мене вражає інше —

БОГ НА ТВОЄМУ БОЦІ!

у той час, коли я ще майже нічого не знав про Бога, мені ще ніхто не розповів, Який Він, душа чомусь уже довіряла Йому, тягнулася до Нього! І першою реакцією на звістку про Його пришестя була невимовна радість, передчуття свята!

Але на мене чекав зовсім інший досвід... Суворий погляд бабусі, яка змушувала молитися до образів і лякала Божими карами за непослух. Нічне жажиття, у якому образи оживали й дивилися на мене з осудом. Рука церковника, стиснута на моїй шиї під час репетиції хресної ходи: «Тримай голову рівно, якщо не хочеш додому без голови повернутися!» Одним словом — жорстока реальність... Важко пригадати всі ті обставини не зовсім безхмарного дитинства, а потім і юності, які сформували в моїй свідомості образ байдужого Бога, Який мовчки дивиться на людські страждання. Сердитого, навіть мстивого Бога, Який тільки й чекає, коли я згрішу, щоб мерщій наслати відповідну кару. І всі подальші життєві події я сприймав саме через цю призму. Сталося щось погане — сам винний, заслужив!

До переломного моменту в пізнанні Бога мене привели зустрічі з щирими християнами. Спочатку недільна школа й приклад простої християнської сім'ї, яка проводила уроки в моїй групі. Уперше чітко висловлена всередині думка: хоч, щоб у моїй сім'ї було так само! Щиро продекларований вірш із ущерб'ятого листочка в тремтячих руках на різдвяному богослужінні в баптистській кірсі. Перше усвідомлення значення жертви Ісуса Христа через пронизливу інтерактивну

виставу. Зламана нога в літньому таборі та вчитель, який усюди носив мене на руках. Вихід «на покаєння», скачучи на одній нозі (бо друга загіпсована) — не через розуміння, що ти робиш, а через переживання невимовної любові — а потім легкості та свободи. Ще був християнський клуб, що підкупав дружньою атмосферою. І нарешті — уже в студентські роки — перший усвідомлений прихід до церкви через людей, у яких я відчув Христове серце.

Але, ви не повірите, справжнім переломним моментом для мене став не той, коли дорогою з богослужіння наді мною, заплаканим від усвідомлення незаслуженої Божої милості, заясніла найяскравіша в моєму житті веселка на все небо. І навіть не той, коли я в білих одежах ступив у річкову

воду, привселюдно обіцяючи Богу чисте сумління. І навіть не момент, коли пережив хрещення Святим Духом. Увесь цей час, відчувачи неймовірну Божу любов, я водночас мучився від гнітючої провини. Від нездатності перемогти гріх, бути добрим, відповідати біблійним вимогам. Мене переслідував той сон із дитинства, у якому Бог дивився на мене з осудом. Той образ Бога, Який карає після кожної помилки, Який стає моїм ворогом, коли я згрішу. На жаль, вину підживлювали й багато проповідей, які я чув у церкві — ті, які зосереджувалися на людській недосконалоості, а не на Божій любові, апелювали до людських зусиль, а не розкривали глибину небесної благодаті.

Депресія нікуди не поділася, коли я прийшов до церкви. Часто до пізньої ночі ходив із кутка в куток кімнати, переживаючи душевні муки. Але настав момент, коли все змінилось! Це був момент особистого відкриття, напевно, найціннішого за все життя! В один із тих «злих днів», коли я знову зробив щось не так. Учергове розглядав власні недоліки через лупу, не міг сам собі пробачити й мучився від провини. У той вечір усе ніби перевернулося з голови на ноги. І замість засуджуючого погляду Судді я відчув на плечі підтримуючу руку Батька. І усвідомив — Бог завжди був на моєму боці. Навіть коли робив я найбільші помилки, як мені здавалося, розчаровував Його, він був Другом, Який поряд, щоб підтримати. Він співчував, а не засуджував, втішав, а не виносив вирок. Знаєте, саме тоді я усвідомив, що все життя уявляв Бога зовсім не таким, яким Він є насправді. І, напевно, тільки після

цього моменту по-справжньому зрозумів, що таке благодать — прощення, яке можна отримати просто так. Праведність, яку неможливо заслужити, тільки вірою отримати в жертві Ісуса Христа, визнавши власне безсилля. І навіть коли ти згрішиш, Бог залишається проти гріха, але за тебе — щоби простити тобі, зцілити й підняти тебе.

Дозвольте запитати: яким ви уявляєте Бога? Можливо, ваше уявлення сформоване страхом, а не любов'ю? Розумію, що сучасні обставини воєнного лихоліття можуть викликати справедливі запитання: де був Бог? Чому Він не зупинив зло? Не скажу, що маю на них переконливі відповіді. Але впевнений у одному — Він на боці скривджених, тих, хто захищає власні сім'ї. Він страждає з тими, хто страждає, і підтримує тих, хто бореться. Він, як ніколи, близький у долині смертної тіні, адже Сам пройшов дорогою болю. І одного дня Його справедливості восторжествує. Тому що після Голгофи настає Воскресіння. Уже сьогодні багато людей сходяться в думці: якби не Бог, Україна б не вистояла. Цивільні й військові наводять глобальні та особисті свідчення надприродного захисту й допомоги. Мимоволі згадується історія біблійного пастуха Давида, який із особистого досвіду знав, що значить «з нами Бог», тому йшов у Господне ім'я й зумів здобути перемогу над Голіафом у нерівній битві. Часто оточення та обставини намагаються зневірити нас, переконати, що все, а також і Бог — проти нас. Але народження Його єдиного Сина у Віфлеємі, жертвна смерть Ісуса Христа на Голгофі дають впевненість: Він на нашому боці. Бо ймення Його — Еммануїл, що значить: «З нами Бог»!

Дмитро ДОВБУШ

НАЙБІЛЬША НАГОРОДА - ВРЯТОВАНІ ЖИТТЯ

Володимир ЦУПЕР — один із тих, хто, відкинувши страх у перші хвилини обстрілу багатоповерхівки в Тернополі на вулиці 15 Квітня, рятував постраждалих. Чоловік згадує: навколо відбулося справжнє жажиття.

46-річний Володимир Цупер — уродженець Тернополя, служитель Першої церкви ХВЄ. Із перших днів повномасштабного вторгнення він не залишався осторонь — заселяв переселенців у притулки та надавав гуманітарну допомогу. За чотири місяці вдалося допомогти більш як 4500 людям. Згодом чоловік долучився до гуманітарних поїздок у прифронтові регіони. Вивчившись на капелана, став їздити до захисників, щоб підтримати — за плечима вже понад 30 поїздок.

Ранок 19 листопада, коли росіяни вдарили по багатоповерхівках у Тернополі, Володимир пам'ятає майже похвилинно. Зранку встиг вигуляти собаку й саме повернувся додому, як почув страшний гул.

«Ми з дружиною та сином були вдома. Спочатку чули, як атакували місцеве підприємство, а ще за кілька хвилин — страшений гул. Я закликав своїх у коридор, і над нашим бу-

СПАСАЙ УЗЯТИХ НА СМЕРТЬ

динком пролетіла ракета, за нею — друга й третя, пролунали гучні вибухи. Я кричав своїм, щоб не вставали, не виходили. Після цього залишив родину вдома й пішов подивитися, що сталося й чи потрібна допомога», — згадує тернополянин.

У під'їзді він побачив вибиті вікна, купу скла на підлозі, а вийшовши на вулицю — палаючий сусідній будинок №31. Люди лежали на території — дехто потребував допомоги, а дехто вже був мертвий.

«Було багато поранених: хтось саме йшов на роботу, хтось намагався добігти до укриття, але не встиг. Декому вже надавали допомогу перехожі. У переході між будинками я помітив загиблу жінку. Там же було подружжя: дружина кричала, що її чоловік задихається, що йому потрібна допомога. Я попросив подати води, щоб хоч трохи його скропити. Оглянув — поранень не було, але, можливо, сильна контузія чи внутрішні ушкодження, — згадує Володимир. — У жінки все обличчя було в крові, вона благала подивитися, чи на місці її очі. «Швидкої» ще не було, тому їхній син сів за кермо, ми посадили поранених і відправили до найближчої лікарні. У якому вони стані тепер — не знаю, але хочу вірити, що вижили».

До оголошення відбою на місце влучання приїхали рятувальники. Зі слів Володимира, разом із ними та кількома сусідами вони стали розмотувати шланги й підключати воду. Усе було в чорному диму, уламках, під ногами валялися різні речі. Багатоповерхівка палала, тож чоловіки кинулися рятувати людей.

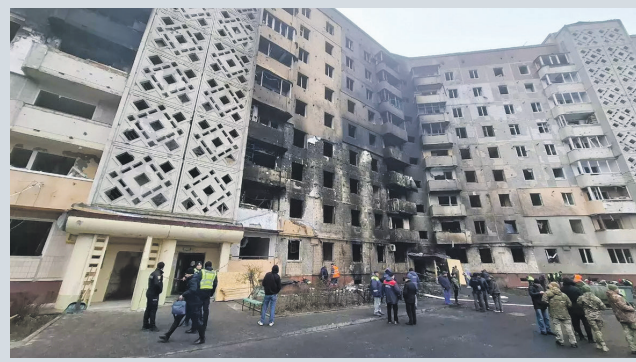
«Стояла пожежна драбина, і додали ще одну — на три секції, яку дав священник. Колега Павло П'юрко був на рівні третього поверху, а я — другого. Драбина пекла так, що ми кричали, аби на неї лили воду, бо могли не втриматися. Жін-

ка боялася перелізти через балкон, але я наполягав, щоб швидше, бо було дуже небезпечно. Вона трохи зірвалася, але ми її зняли й передали рятувальникам. Дитину знімали за допомогою люльки. Це була велика командна робота», — каже тернополянин.

Чоловік дякує Богові, що він та його родина не постраждали. Зізнається: дивом не отримав опіків, коли рятував людей із палаючого будинку.

«Додому я прийшов мокрий, у болоті. На адреналіні намагався відмитися холодною водою — тіло навіть не відчувало холоду. Трохи надихався димом, то мав погане самопочуття. А перед очима й досі палаючий будинок, розкидані речі — справжнє жажиття, — розповідає Володимир. — Найбільша нагорода для мене — живі, здорові та щасливі люди. Я дуже хочу, щоб усі поранені після цього удару вижили. Щоб попри трагедію й втрату квартир та майна вони змогли повернутися до життя».

Поліна ДАЙНЕГА,
«20 хвилин» — Новини Тернополя

РОЗДУМИ

ЧИ ГОТОВІ ВИ ПЕРЕГОРНУТИ СТОРІНКУ?

Ми не можемо передбачити, контролювати чи змінювати всі обставини нашого життя, однак в нас завжди є вибір — здатися чи вірити, що попереду щось краще. Ми можемо стати переможцями!

Переможці ніколи не мають задовольнятися тим, що просто існують, — вони покликані жити по-справжньому.

Навіть якщо нині ваше серце обтяжене болем чи тужливими спогадами, знайте — цей біль не має останнього слова. Проблеми, що здаються нескінченними, часто крадуть у нас радість життя. Утім замисліться: можливо, перемога — це не лише про те, чим усе закінчиться? Можливо, перемога — це вміння жити добре вже тепер?

Я пропоную навчитися покладати надію не на примарне майбутнє, яке здається єдиною можливістю зцілитися, а на Того, Хто ніколи не зраджує. Хто Сам відчув увесь біль нашого земного життя й тому знає, як допомогти нам.

Замок, який до сьогодні висів на дверях до вашого зцілення, відімкнений. Усе, що

вам тепер потрібно — це відчинити двері й подолати ваші розчарування від пережитого, хоч би що це було.

Яку сьогодні образу, біль, травму чи рану ви носите в собі? Чи можете ви з цим повноцінно жити чи ні?

Обмежені погляди та мрії іноді стають для нас болісною пасткою.

Однак, навіть перед лицем непереборних, на перший погляд, труднощів і випробувань пам'ятайте — наша надія жива!

У всіх нас є минуле, але різниця між людьми, які подолали свою травму задля очищення сумління, та людьми, яким це не вдалося, у тому — чи використовуватимете ви власні історії, чи ваші історії використовуватимуть вас.

Коли ви аналізуєте власне життя, що ви робите? Озираєтеся постійно і думаєте про всі промахи й всі помилки? Чи, можливо, розмірковуєте, як побачити майбутнє, знайти вихід?

Ми нічого не можемо вдіяти зі своїм минулим. Це те, що вже ззаду нас. Що було, то було. Але ми не маємо стати

жертвами минулого.

Стати жертвою минулого — це коли ви більше думаєте про те, ким були й що робили раніше, ніж про те, ким є нині й можете стати завтра.

Хай би яким було ваше минуле — у вас є майбутнє! І те, як ви вийдете з вашого минулого, вплине на те, яким буде ваше майбутнє! Для багатьох людей майбутнє не настає, бо вони загрузли в минулому.

Є цікавий вислів: «Якщо ви не можете змінити щось — використовуйте те на благо». Ми не можемо постійно жити минулим. Ми лише можемо поглянути на нього, щоб засвоїти уроки. Нам майбутнє надто важливе, щоб витрачати час на роздуми про минуле...

Отже, погане чи хороше, хоч би що трапилося з нами раніше — це історії, які можуть дати надію на перемогу тим, хто не впорався зі своїм минулим. Не даймо, щоб минуле перетворилося на нашу в'язницю.

Якщо ви відважитесь, ви зможете зробити СВІЙ КРОК УПЕРЕД!

Ігор СЕМЕНЮК

НАЙВАЖЛИВІШЕ

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ

Дорогий друже!

Чи говорив тобі хтось, що Бог любить тебе й має чудовий план для твого життя? Дозволь поставити тобі дуже важливе запитання: «Якби твоє життя зупинилося в цю секунду, чи впевнений ти, що потрапиш на Небеса? Біблія стверджує: «Усі згрішили й позбавлені слави Божої», а ще: «Покарання за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі».

Також Біблія каже: «Бо кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений». А ти входиш у це число «кожен» — число тих, хто кличе Господнє Ім'я? Ми всі туди можемо ввійти.

Якщо ти хочеш прийняти дар вічного життя, який Бог має для тебе сьогодні, прочитай уголос оцю молитву:

«Отче Небесний! Я усвідомлюю, що грішний. Будь ласка, прости мені згідно з Твоєю великою милістю! Я вірю, що Ісус Христос помер замість мене на хресті за мої гріхи, але Він воскрес із мертвих і тепер живий.

Тож, Ісусе Христе, увійди в моє серце, будь моїм Господом і Спасителем! Навчи мене, як правильно жити, зціли, освяти й благослови мене. Дай мені дар вічного життя. Тобі хай буде вся слава! Амінь!»

Якщо ти молився свідомо, від щирого серця, то знай, що Бог простив тобі твої гріхи. Тепер Він буде особливо про тебе піклуватися. Але, як і будь-якій віруючій людині, тобі потрібно духовно зростати. Для цього читай регулярно Біблію й старайся виконувати те, що там написано. Також дуже важливо відвідувати церкву та спілкуватися з іншими віруючими, які запросили Ісуса Христа у своє життя.

Хай Господь благословить тебе!

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

Просканув QR-code і за цим посиланням знайди найближчу Церкву на карті України у твоєму місті або селищі. Долучайся до тих, хто любить і служить живому Богу!

ПРО МАЛЕНЬКІ ДИВА

У моєму материнському житті було достатньо помилок. За інстаграмною картинкою ховається реальне життя, у якому трапляється всяке. «Ну, мам, ти ТОЧНО не ідеальна!» — сміючись, підтверджують діти.

Неідеальність у материнстві передбачає, що ти визнаєш свої помилки та просиш за них вибачення. Саме так, у власних дітей, називаючи речі своїми іменами.

І це не просто — визнати свою неправоту й попросити вибачення. Звісно, легше

зробити вигляд, що все нормально, без відкритого діалогу. Кому з нас легко визнавати помилки та провини? Особливо, якщо це власні діти.

Крістен Гаттон, авторка книги «Готуємося до виховання підлітків», пише про «відкупительне» життя як про повсякденну практику батьківства. Це означає, що діти беруть приклад і вчать визнавати провини, коли бачать цей приклад у батьків. Іншими словами, «вибач, будь ласка» допомагає створити в сім'ї атмосферу відкритості та довіри, без потреби

робити вигляд «у мене все добре».

Коли ми визнаємо власний гріх стосовно наших дітей і просимо вибачення — це можливість ділитися Євангелією. «Бачити й визнавати гріх не так легко. Та ми ніколи не втечемо від реальності гріха в нашому житті. І саме в буденних дрібних моментах у нас виникає нагода втілювати Євангелію в спілкуванні з дітьми та стосунках із ними», — пише Крістен Гаттон.

Виявляється, ділитися Євангелією можна без Біблії

в руках, власним прикладом і словами «вибач, я була не права». Одночасно і просто, і складно бути мамою, яка потребує благодаті й прощення; не соромитися слів: «Вибач

мені, будь ласка»; дозволяти Богові працювати із власним серцем і спостерігати, як Бог творить дива із серцями наших дітей.

Тетяна ГОЛОВІЙ

Виходить щомісяця

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA653052990000026008020806717,
в Приватбанку м.Луцька. Код 13359754,
або на **картковий номер: 4246 0010 0722 4011**,
з поміткою: «**Пожертвування на газету**»
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилання на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» **обов'язкове**

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м.Тернопіль, тел.(0352)-52-27-37, <http://a-print.com.ua>
Замовлення № 1813

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЕП Волині.
Тираж: **85000** примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: +380675966118
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
www.voice.org.ua